

Trektocht Oban Schotland

In deel twee van de zeekajak-trilogie een samenvatting van mijn 6-daagse trektocht langs de Binnen Hebriden in Schotland. Een zeer interessant en populair zeekajak-gebied met voor elk wat wils. Eilanden met ruige kustlijnen, tidal races, een draaikolk, doorgangen waar tot 8,5 knoop (15,6km/h) stroming staat, maar telkens ook mogelijkheden om deze te omzeilen. Onze uitvalsbasis daar is het kleine gezellige stadje Oban aan de Schotse westkust.

Deze trektocht en dan later nog de week op Skye (deel drie) zijn eigenlijk noodoplossingen. Het originele plan voor deze zomer was een 10-daagse kajakexpeditie aan de poolcirkel in Noorwegen. Begin maart ging deze reis zeker door mits nog één inschrijving (minimaal 5 deelnemers). Ik geef mezelf op en doe de aanbetaling, we zijn dan met 5 vaarders en drie reserves. De reis gaat door dus leg je ook uw vakantie vast, en dan begint het spelletje... Het regent afzeggingen om welke reden dan ook, om uiteindelijk in juni te eindigen met twee (!) deelnemers (en de tweede is er pas later terug bijgekomen) en een complete annulatie van de reis. Niet zo plezierig en van mijn part niet voor herhaling vatbaar!

Al tijdens mijn week varen in Anglesey dit voorjaar bleek Nico wel een mogelijke oplossing te bieden. Hij had één vaarder voor Oban maar deze reis ging zeker door. En zo geschiedde. Op 24 juli verschijnen we met vier personen aan de start in Oban. Nico, René, Leon en mezelf. Op de heenreis hadden de drie kezen wel wat pech gehad. Nico had voor het Hollands gezelschap de veerboot geboekt, maar had een klein foutje gemaakt: op het ticket stond als heenreis Hull-Rotterdam en als terugreis Rotterdam-Hull. Bij aankomst op de ferryterminal hebben deze jongens compleet moeten herboeken en bijbetalen (zaten tegen de 500 euro/persoon aan). En Leon zag zijn persoonlijke kajuit in rook opgaan. Ik kan het glimlachen niet onderdrukken bij het aanhoren van hun klaagzang. Hoe erg toch voor die kezen.

Bij vertrek op zondag zijn de boten loodzwaar. Alles voor de hele week moet mee. De Tiderace van Leon lijkt wel een onderzeeër. Het weer is lekker Schots wisselvallig, "vier seizoenen op één dag" ten voeten uit. De middagstop in het dorpje Easdale is voor ons de laatste vorm van beschaving. Vanaf nu is het "Robinson Crusoe" wat de klok slaat. De tocht gaat verder over een rustige zee tot Belnahua. Dit kleine eilandje, een oude verlaten leisteengroeve, wordt onze plek voor de eerste overnachting. Na de tocht nog een plons in een wel erg frisse zee. Maar ja, zeekajak-expedities zijn dan ook niet geschikt voor watjes!

Belnahua

Maandag 25/7: Vannacht is er veel meer wind opgekomen (5-6Bft). Het plan om naar de ruïne van een oud klooster op de Garvellachs eilanden te varen wordt gewijzigd. Met dit weer wordt het risico te groot om daar voor enkele dagen vast te lopen. We gaan eerst een stukje terug naar het noorden om dan af te buigen en langs de achterkant van Luing richting "Gulf of Corryvreckan" te varen. Eén van 's werelds grootste draaikolken bevindt zich hier. Het zou een rotskolom onderwater zijn die dit fenomeen veroorzaakt. Op een bepaald moment tijdens de getijdencyclus en hoe dichter tegen springtij (meer stroming) begint het zeewater rond deze staak te draaien. Men heeft er ooit een pop voorzien van meetapparatuur in geworpen en deze ging 72 meter diep en kwam 400 meter verder terug boven! Ook heeft hier ooit een cameraploeg van "National Geographic" wat actiebeelden komen schieten. De cameraman vond de geschoten kiekjes zo spectaculair dat hij de schipper vroeg om er nog verder in te varen. De schipper deed mee tot de cameraman met heel zijn santenkraam op de vloer van de boot lag.

Dit alles maakt me zeer benieuwd, maar ik heb pech. Het is te laat om 's avonds nog tot de draaikolk te varen en terug te keren tegen de stroming in. Onze stopplaats ligt aan het begin van Corryvreckan. Hier staat een oud huisje (regen- en winddicht) op Scarba, een bod, die iedereen vrij mag gebruiken. Verwacht geen grote luxe, maar de keuken kwam in de regen goed van pas. In de andere kamers kan je overnachten maar ik vind deze wat te vies. Nico en René zien het wel zitten en schroeven hun binnentent met houtschroeven op de plankenvloer vast.

Gulf of Corryvreckan

de "bod" op Scarba

Dinsdag 26/7: 's Ochtend hebben we de luxe om te ontbijten in de keuken van de bod. En weer worden er plannen gesmeed. Er wordt geopteerd om eerst te kijken of we tot Corryvreckan kunnen varen, het stroomt immers flink tegen, om daarna te beslissen om de engte tussen Scarba en Jura verder door te varen of om terug te keren. Het is jammer dat de draaikolk niet aanwezig is op het moment dat wij daar zijn. Al is het wel leuk varen, deze twee kilometer tegen de stroming in. Het is echt noodzaak om vlak naast de rotsen te blijven varen en de neus van de boot niet te veel in de stroming te laten komen. Anders gaat de kajak vliegensvlug dwars op de stroming en is het achteraan terug aansluiten. We varen hier ook langs enkele mooie watervallen. Aan de noordzijde van Scarba komen we aan de volgende "kajak-hotspot". De Grey Dogs tidalrace. Naast Corryvreckan nog zo'n plaats waar het tot 8,5 knoop kan stromen. Samen met een serieuze deining kan dit leiden tot een golfpatroon waar de gemiddelde zeekajakker even van slikt! Wanneer wij er passeren is hij al bij al nog vrij braaf. Het is een stukje zeekajakken in de Ardennen.

Grey Dogs

Later in de namiddag proberen we een binnenweg te nemen naar onze geplande overnachtingsplek op Eilean Dubh Mor. Zou het niet mogelijk zijn om Lunga van oost naar west te doorkruisen via een klein natuurlijk kanaaltje? Het antwoord is "neen", halverwege dit kanaaltje kom je aan een barrage van een 40 cm hoog. Hier kan je duidelijk zien dat het zeepijl rondom dit kleine eiland niet overal even hoog is. Eens aangekomen op Eilean Dubh Mor blijkt een geschikte plek te vinden om vier tentjes te plaatsen een probleem. We besluiten om drie kilometer verder naar het noorden te varen en terug te bivakkeren op Belnahua. Op Belnahua staat er één half gerestaureerd huisje. In de buurt hiervan ontdekken we een afgedekte berg sprokkelhout. Een kampvuur later op de avond mag dan ook niet ontbreken. Altijd gezellig.

Woensdag 27/7: Vandaag laten we onze tentjes staan en varen we over en weer naar de kloosterruïne op de Garvellachs. Het getij staat niet ideaal. De kering is pas om halfvijf in de namiddag. We kunnen dus rustig wat later vertrekken. Wel is er terug meer wind en bij de oversteek 's morgens al direct op kop. Je wordt al direct danig over en weer geklotst. Op mijn vraag varen we het eerste eiland van de Garvellachs buitenom. Altijd leuk zo een ruig stukje langs een imposant steile klif. René en Leon vinden het wat te wild en ook Nico heeft er niet veel zin in dus varen we de twee andere eilanden langs de binnenkant. Dit is

varen in groepsverband. De ruïne ligt op het meest zuidelijke eiland. Wat bezielde in hemelsnaam deze monniken om zich op zo'n afgelegen uithoek te vestigen? Al zijn we hier niet alleen. Een ploeg van wel tien arbeiders is hier voor één dag gedropt om het gras te maaien en enige schade vast te stellen. Dit gebeurt een 7-tal keer per jaar. Historische sites nemen ze wel au sérieux die Schotten.

De oversteek terug naar Belnahua gebeurt met wind in de rug. Gevolg: een leutig partijtje surfen! Eens aangekomen doe ik met Nico nog een extra rondje rond het eiland. Om zeker te zijn dat het wel een eiland is! Daar waar vroeger de leisteen werd uitgehouwen is nu een groot zoetwaterbassin. Na de tocht neem ik een koude duik in dit uitnodigend bad, maar ik was er toch vlug uit. En teken zitten er ook op Belnahua. We sluiten de dag af met een leuk kampvuur. (iemand vraagt zich ginder nog steeds af waar al dat brandhout naartoe is...).

Donderdag 28/7: Vandaag vroeg uit de veren. We worden om 8u30 vaarklaar bij de boot verwacht in verband met het getij. Eindbestemming voor vandaag is Gylen Castle op Kerrera. Afscheid van het idyllische Belnahua. Bij de doorsteek tussen Luing en Seil is het weer even dicht langs de kant varen tegen de stroming in en opletten voor het veerpont. Na deze passage zetten we koers naar het bruggetje over de Atlantische Oceaan. Dit bruggetje verbindt het eiland Seil met het vaste land. Eens de brug over heb je op Seil aan de rechterkant een pub. Dit was vroeger het decor voor een heuse verkleedpartij. Hier ruilde de oude Schotten hun broek en string in voor hun kilt zonder string (die op het vaste land verboden was). Zonder string..., wat een stelletje viespeuken zég!

Bridge over the Atlantic

Door het verdraaid mooie weer is het vandaag een toeristentochtje. Wel begint bij sommige de vermoeidheid door te wegen. We bereiken al vrij vroeg in de namiddag Gylen Castle op Kerrera. Een uitgebrande kasteelruïne. En er bevindt zich niet ver van dit kasteel een theehuisje! Hier kunnen we niet aan de lokroep weerstaan en als echte mannen met baarden doen we dan ook een raid op dit etablissement. Tonijnsandwich met garnituur, warme chocolade en toetje...lang leve de beschaving!

Bij de tent help ik René uit drinkbaar waternood. Onze proviand wordt dun maar de bootjes zijn ook een stuk minder zwaar.

Gylen Castle met links in de verte het theehuisje

Vrijdag 29/7: Laatste dag. In klokwijzerzin rond Kerrera en zo terug naar de camping bij Oban. De weergoden zijn ons bij deze laatste dagen goed gezind. Minder wind wil in deze contreien wel zeggen: midges! De schrik van de Highlands. Amper een spanwijdte van 2 mm maar bijten voor vier! Volgens René zijn het kleine opdondertjes. Om 14 u is het nog één keer de boten over de zeer glibberige keien uit het water dragen en het zit erop. 's Avonds nog een lekker diner in een visrestaurant met alles op en aan als afsluiter van een geslaagde week.

De Nederlanders vertrekken al vroeg op zaterdag. Ik blijf nog enkele dagen hangen voor ik doorreis naar Skye. Zo heb ik nog tijd om op maandag solo een grote tocht te varen naar Mull en terug. Met een lege boot geeft dit direct een ander gevoel. De grote tent biedt ook meer luxe, al zal ze niet lang meer meegaan. Maar dit, beste lezer, leest u in het bloedstollende derde deel van de zeekajak-trilogie, genaamd: "Zeekajak in Skye"...

Robby.